

Brno (p. 287 — numai ilustrații); *Refacerea turnului Hruba Bašta din Bardějov* de Fr. Flašar și Josef Švastal (p. 288—291), care va deveni un depozit de mărfuri.

În fine, în *Reconstrucția cheiului sub Letna și mutarea capelei stînta Maria Magdalena*, Miloslav Josef studiază proiectul refacerii podului peste Vltava, care leagă grădina și dealul Letna cu cartierul „Orașul vechi” (Praga). Este un minunat exemplu de îngrijire ce o arată arhitecții Republicii Cehoslovace pentru a împăca cerințele vieții noi, mai ales de circulație, cu menținerea frumuseților naturii și ale trecutului. Deși capela de care se vorbește nu are o prea mare însemnătate artistică, totuși, fiindcă este o verigă în evoluția arhitectonică a orașului Praga, va fi mutată cu totul, la o distanță de 31 m și instalată pe un bastion înaintat în cursul râului, care o va scoate și mai mult în atenția trecătorilor, măbind farmecul pitoresc al locului.

Toate aceste articole, scrise cu entuziasm și priecpere, sint ilustrate cu numeroase fotografii, excelent reproduse și cu planuri, unele în culori, care au o deosebită valoare pentru arhitecți și pentru istorici.

Ion-Radu Mircea

Restaurarea unui portic antic în Atena modernă. în EDVARD PASSMORE. *The restoration of the Stoa of Attalos*, Atena, în „The journal of the royal institute of british architects” (sept. 1955), Atena.

Reconstruirea unui portic antic în Atena modernă este relevată de autorul articolului ca un act care, în spiritul tradiției clasice și în luminosul climat al Greciei („O țară fără cizelată de propria ei lumină”, după vorba, citată, a lui Stephen Spender) departe de a însemna un anacronism, capătă o semnificație culturală remarcabilă.

Autorul amintește că e un adevăr devenit loc comun faptul că lumea modernă datorează cele mai prețioase elemente ale civilizației sale vechei Grecii, și că se poate spune că Atena și în special agoraua ateniană au reprezentat locul natal al spiritului european, pămîntul a înghițit în decursul veacurilor aproape complet agoraua ateniană; părți ale ei au fost dezgropate în de-a lungul anilor. Dar în urma lucrărilor Școlii americane de studii clasice, între 1933 și 1953, s-a putut decide reclădirea unei Stoa, unui portic antic, în caracterul său original ca concepție și materiale, cuprinzînd vestigiile găsite în săpături. Clădirea restaurată a fost denumită „The Agora Museum”.

Construcția actuală a început în vara anului 1953. Lucrarea este întreprinsă sub jurisdicția guvernului elen și e finanțată în parte de către John D. Rockefeller junior (autorul vede aici o nuanță de ironie sofocleeană!).

Porticurile erau poate, cum o remarcă autorul, clădirile publice cele mai caracteristice pentru viața

unei cetăți grecești. Cum se găseau mai multe porticuri în majoritatea piețelor, orientate în direcții diferite, se putea găsi în ele adăpost de vînt, soare etc., după anotimp.

Viața zilnică a grecilor se desfășura în mare măsură în aceste locuri de întîlnire ale poezilor, artiștilor, negustorilor, desigur și ai tuturor gurăcască guralivi, dar și a filozofilor (Să nu uităm că numele școlii filozofice a stoicilor vine de la Stoa = portic).

Aceste „Stoa”, atît de specifice vieții cetățîilor grecești și pe care autorul articolului le numește cu drept cuvînt „verigile care leagă între ele secolele de cultură greacă”, erau constituite de o colonadă care suporta un acoperiș sprijinit în spate de un zid masiv,

Porticul în chestiune, acest Stoa al lui Attalos, nu e din epoca lui Pericle, dar, deși clădit în secolul al II-lea înainte de era noastră, era probabil superior ca factură celor anterioare. Măsura 382 picioare (124,43 m) în lungime, 64 picioare (19,50 m) în lățime și avea o înălțime de două caturi. Fiecare cat cuprindea un rînd de 21 încăperi care priveau spre piață prin două rînduri de colonațe. O terasă vastă parcurgea întreaga lungime a fațadei terminată către sud cu o fintină. Fațada era de marmură albă și albastră, pereții din piatră calcaroasă iar acoperișul din țiglă de teracotă. La catul superior se avea acces prin cîte o scară exterioară la fiecare capăt al edificului. Majoritatea încăperilor serveau probabil drept prăvălii. Deasupra ușii încăperii a treia de la sud era sculptată o miniatură a lui Hermes, zeu al comerțului. O inscripție săpată în arhitrava inferioară a fațadei amintește numele donatorului, Attalos II, rege al Pergamului (159—138 in e.n.).

Către anul 100 al erei noastre, scara exterioară de la sud a fost înlăturată prin lărgirea unei străzi adiacente și a fost înlocuită printr-o scară interioară trecînd de la un cat la altul în ultima încăpere.

Porticul a fost ars o dată cu alte clădiri în anul 267 al erei noastre, cu ocazia unei invazii barbare, iar ruinele lui au fost încorporate în așa-numita „fortificație valeriană”. A fost excavat de societatea greacă de arheologie, între 1859—1862 și între 1898—1902, iar apoi între 1933—1953 de către Școala americană de studii clasice.

Șchițele pentru reconstruirea porticului în forma originală se datorează lui Ioan Travlos, absolvent al politehnicii din Atena, care a lucrat cîțiva ani ca arhitect la săpăturile Școlii americane de studii clasice.

Autorul articolului, Edward Passmore, încheie spunînd că prin trecerea a două milenii s-au șters în mare parte învățămintele de bază ale concepției și măsurii umanismului clasic, a căror valoare începem azi s-o realizăm. Poate că reclădirea porticului lui Attalos, o construcție de o mare simplitate și rigoare, să contribuie la regăsirea acestor învățăminte.

Paleologu